

това съ сила. Шведскитѣ и протестантскитѣ войски стояли вече на прѣдѣлитѣ на Бавария и роднитѣ владѣния на императора, като съ расположението сѣ ги отрѣзвали отъ рейнскитѣ католически владѣния. Баварския курфюрстъ, безпокоенъ отъ опасението за владѣнията си, не билъ на дѣженъ. Горня Австрия се намирала въ пълно вѣстание; Турция изглѣждала готова да вѣстане противъ Австрия, Испания била турена въ бездѣйствие въ Нидерландия, Швейцария благоприятствувала на шведитѣ и протестантитѣ. И като върхъ на всичко — силитѣ на императора и католицитѣ били най незначителни, не по вече отъ 80.000 души, отъ които около 60.000, растроени и паднали духомъ, се намирали на лѣвата страна на Дунава, на пространството отъ Швабия до Моравия, и

сѣставлявали единственното прикритие на Бавария и роднитѣ владѣния на императора, а останалитѣ войски (около 20.000) били прѣснати частъ въ полето въ малки отряди, частъ по гарнизонитѣ въ Силезия, въ Долне-Саксонския окръгъ, въ Вестфалия, между Елба, Везеръ и Рейнъ, и трудно се държали противъ прѣвѣсходящитѣ протестантски сили, които ги обкръжавали. Въ Моравия, Австрия, Тиролъ, Бавария и Италия се извършвали набори на войски, но да се чака бърза помощ отъ тѣхъ не било възможно.

Това значително надмощие на Густавъ-Адолфа и протестантитѣ въ сили, срѣдства и згоди отъ всѣкаквъ родъ надъ императора и католицитѣ ги подбуждало къмъ по нататъшни, дѣятелни и рѣшителни дѣйствия противъ Бавария и императора.

§ 39.

Движението на Густавъ-Адолфа въ Бавария. — Прѣминуването му прѣзъ Лехъ.

Дѣйствително, като оставилъ Оксеншерна и саксенъ-веймарския херцогъ Бернгарда на лѣвата страна на Рейнъ въ Елзасъ, като възложилъ на хессенъ-касселския ландграфъ да наблюдава Кѣлнския курфюрстъ и другитѣ рейнски католически владѣтели, а на Тотта и войскитѣ на Долне-Саксонския окръгъ — да дѣйствуватъ противъ Паппенхайма на Везеръ, Густавъ-Адолфъ въ началото на мартъ съсредоточилъ въ Франкония при Кинцингенъ, на срѣдний Майнъ, главнитѣ си сили на брой около 45.000 души, като присѣдинилъ къмъ себѣ си Хорна, Баннера и саксенъ-веймарския принцъ Вилхелма, и на 18 мартъ трѣгналъ прѣзъ Виндсхаймъ къмъ Нюрнбергъ. Тилли, расположенъ до това време на квартири въ Бамбергското епископство, отстѣпилъ прѣдъ шведитѣ прѣзъ Форхсхаймъ и Ер-

лангенъ, покрай Нюрнбергъ и прѣзъ Неймарктъ къмъ Инголщадтъ, гдѣто миналъ прѣзъ Дунава и се расположилъ близо до градеца Райнъ задъ Лехъ. Густавъ-Адолфъ влѣзълъ въ Нюрнбергъ, жителитѣ на който го посрѣщнали съ вѣсторгъ и отново дали клѣтва да бжджтъ вѣрни съюзници на шведитѣ. Отъ Нюрнбергъ Густавъ-Адолфъ продължавалъ да върви задъ войскитѣ на Тилли до Неймарктъ, отъ кждѣто се обърналъ къмъ Донаувертъ. Като завладялъ прѣднитѣ му Шелленбергски укрѣпления, той принудилъ лауенбургския херцогъ, който началствувалъ надъ войскитѣ на баварския курфюрстъ, да отстѣпи задъ Дунава и отъ Донаувертъ, взелъ самия Донаувертъ и испратилъ Хорна съ частъ отъ войскитѣ въ Швабия, да завладѣе Ульмъ и другитѣ пунктове на лѣвия брѣгъ на Дунава,